

Còn có nhau

Yêu nhau như thế mà không lấy được nhau kể cũng phí! Nhật buồn, ngồi lẩn thẩn. Chiều thứ bảy. Biết làm gì bây giờ. Mong mãi để có một ngày xả hơi lại không biết làm gì. Có người yêu mà cứ như không có. Tùng ơi, làm sao đây, tất cả cứ rời rã ra như tường lở vôi. Như tường lở vôi.

Anh về. Kính đen trông rất ngẫu. Đến thêm đã tụt giày ném tọt vào góc nhà, rồi ngêu ngao hát: "Tình là tình nhiều khi không mà có. Tình là tình nhiều lúc có như không". Giật mình, Nhật nghe lòng nhói đau. Chưa bao giờ Nhật có cảm tình với bài hát ấy, nghe nó sến quá. Vậy mà Nhật thấy đúng, giờ đây. Nhấn nha cời từng chiếc cúc anh về ném chiếc áo vào cái rổ nhựa, rồi vừa chui đầu tiếp ra khỏi cái áo ba lỗ vừa hỏi Nhật: "Thứ bảy không máu chảy về tim, hả dì?". Nhật nhăn mặt khó chịu. Có loại anh về nào lại cứ tự nhiên cời trần trụi trước mặt em vợ không chứ. Đấy, loáng tí nữa lại vút quần dài chỉ mặc độc chiếc quần đùi mà đi lại nghênh ngang. Phòng khách nhà này giờ thành phòng ngủ cả.

Yêu nhau như thế, Nhật nghĩ, lại tiếc. Thôi gọi cho Tùng. Hẹn bảy giờ thì bảy rưỡi Tùng đến. Nhật cũng không giận. Tùng chờ Nhật đi, hỏi: "Ngồi đâu bây giờ hả em?". "Em không biết, đâu cũng được mà!". Đâu cũng được mà đi nửa tiếng đồng hồ không biết vào đâu. Nhật ngồi sau, mỗi lần Tùng định rẽ lại giật áo Tùng giục kiểm chỗ khác: "Chỗ này ồn quá anh!", "Chỗ này tối quá anh!", "Chỗ này nhạc sến quá anh!".

Cà phê. Quán không vắng không thưa. Nhạc không to không nhỏ. Ngồi cạnh nhau. Tùng lơ đãng Nhật lơ đãng - không biết nói gì. Ngày xưa mới yêu nhau ngồi đâu cũng được và chuyện nói cả ngày không hết. Yêu nhau như thế, từng ấy năm... "Sao Nhật không trang điểm?" - Tùng hỏi. Nhật giật mình, đã lâu Nhật quên bàn PHẤN. "EM XẤU LẮM HẢ ANH?". "Ồ không, là anh hỏi thế! Không trang điểm em còn xinh hơn ấy chứ!". Lại sến rồi! - Nhật nghĩ.
"Công việc em thế nào?".

"Đến cơ quan, máy vi tính, ăn trưa, máy vi tính, rồi về. Thỉnh thoảng đi họp!".

"Em nói không có chủ ngữ!".

"Em xin lỗi!".

....

"Anh thế nào?".

"Ừ, TỐT CẢ THÔI".

Im lặng đáng sợ. Tùng tìm điều gì đó để nói với Nhật. Nhật suy nghĩ xem mình cần nói gì với Tùng. Vẫn im lặng. Ngoài phố xe cộ chảy một dòng vô tận, ồn ào, vội vã. Dòng xe cộ chảy đi đâu?

"Hay mình chia tay anh nhé!".

Tùng hoảng hốt: "Không được đâu! Chúng mình yêu nhau dài thế, lâu thế. Không ai phản bội ai. Chúng mình cư xử tốt với nhau. Anh không có ai ngoài em cả".

"Em chán anh à?".

"Không! Em không biết. Em không có ai ngoài anh cả. Chúng ta yêu nhau gần ấy năm rồi!". Căng thẳng. Người phục vụ hỏi anh chị có dùng thêm gì không. "Rượu anh đào". Cụng ly. Uống cạn. Tùng can đảm:

"Nhật à, nhưng nếu em muốn...".

"Không!" - Nhật òa khóc. Làm sao đây. Làm sao lại thế này. Không ai ghét ai. Không ai phản bội ai. Họ vẫn đi song song, trên đời.

Nhật về nhà. Mắt sưng húp. Anh về cời trần mặc quần đùi nằm ghech chân trên chiếc ghế dài trong phòng khách. Lại Chế Linh. Sầu đời! "Một tuần không gặp mà hết nước mắt thế ư dì ơi!". Nhật trùm chiếc khăn ướp đá lên mặt. Lạnh toát. Cố gắng không nghĩ tới điều gì. Rồi tìm quần áo. Đi tắm.

Có ánh mắt làm gáy Nhật nóng rực. Nhật nhìn quanh không thấy gì. Lại tiếp tục xả nước, mắt ở đâu đó, Nhật thấy vành tai rất nóng. Rồi nghe đánh phịch và anh về hát: "Tình là tình nhiều khi không mà có. Tình là tình nhiều lúc có như không". Có như không.

Đồng hồ ước oải gõ 12 tiếng. Chị Vinh chưa về. Ngày nào chị cũng về nhà muộn. Kỳ lạ là không bao giờ anh chị cãi nhau.

Nhật buồn rã rời. Không ngủ được. Tùng ơi vì sao lại thế. Nhật khóc lặng lẽ. Nghe tiếng con Quýt sủa. Chị Vinh về, sốt soạt thay áo quần và chốc lát ào ào nước chảy. Anh rể có lẽ ngủ rồi vì không nghe thấy giọng ca nháo nhoẹt nữa. Cả tuần rồi chị em chưa ngồi với nhau chút nào. Chị Vinh về Nhật đi, Nhật đi chị Vinh về. Chị Vinh đẹp yêu kiều, giọng nói mềm mòng dịu dàng. Chị Vinh khôn ngoan đặt đời mình cho một anh đẹp trai, giàu có. Anh rể hào hoa đưa cả em vợ về ở. Ngoài vài hành vi thô lỗ ra anh rể là người tốt. Anh rể chiều vợ, chiều em vợ. Nhật không phải làm gì ở nhà. Nhật đến cơ quan rồi về. Và tình yêu. Chỉ có vậy. Nhưng mà Nhật sợ ánh mắt có đuôi của anh rể, cứ nhìn như thiêu đốt Nhật. Lần nào trong nhà tắm Nhật cũng cảm thấy đôi mắt ấy. Nó khiến Nhật thấy toàn thân mình như bị ghê lở. Nhật không dám tin. Nhật tưởng như mình đang mắc phải một căn bệnh. Nhật muốn nói với chị Vinh. Rồi lại thôi. Nhật bị trầm uất. Nhật như người trên mây trên gió. Như một cái túi nước, sắp vỡ. Cứ nghĩ đến anh rể, Nhật lại muốn đi vào toilet. Buồn nôn.

Chủ nhật, chị Vinh nấu cơm bữa trưa. Cả nhà ăn cơm. Anh rể xia tắm xong thì đi mất hút. May chị Vinh ở nhà. Chị Vinh lôi áo quần ra thử, xem cái nào không thích nữa thì cho Nhật. Chị Vinh làm gì cũng phụ thuộc vào ý thích. Vừa thích màu xanh lại đã thích màu vàng. Sơn môi vừa thích đỏ một thoáng lại màu tím. Chóng mặt. Cứ đứng trước chiếc gương to giữa phòng, chị Vinh cời ra mặc vào, rồi lúc ngẫu hứng áp bụng vào gương sẫm soi: "Bụng mình dạo này hơi béo, không phẳng".

Bất ngờ chị Vinh chuyển đề tài:

"Sao dì không cưới đi?".

"Ai cơ?".

"Tùng ấy! Phiên phiên thôi dì ơi! Nó biết kiếm tiền là được. Bây giờ LÀM GÌ CÓ TÌNH YÊU CÔNG CHÚA HOÀNG TỬ. Ở đời thiếu cái gì ta tìm cách bù đắp cái đó. Kén cá chọn canh làm gì cho mệt!".

"Em có kén chọn gì đâu!".

"Thế thì cưới quách đi. Hai đứa yêu nhau ngần ấy năm chưa đủ thử thách à?".

"Nào phải thế hả chị!".

"Vậy có gì để bàn nữa! Chị yêu có bốn tháng là cưới, đâu có cần 5 năm như dì!". Ngẫu hứng chị Vinh hát một câu gì đó rất chua.

Rồi chị lại đi. Váy xanh. Mắt, môi Hàn Quốc. "Gọi thẳng Tùng mà đi chơi. Dì đừng ngồi buồn như bát mắm tôm thối thối. Nó được đấy, đừng kiêu kỳ nữa".

Lại nghĩ về Tùng. Nhật đau khổ. Yêu nhau như thế, ngần ấy thời gian. Tùng tốt, lịch thiệp biết bao. Nhật cũng thế. Nhật chỉ nghĩ về Tùng. Nhưng tình yêu của họ sao giống một ngọn lửa, không chết, mà cứ nguội dần đi. Nguội dần đi. Nhật không biết. Chưa bao giờ Nhật nghĩ Nhật phải xa Tùng. Tùng cũng hoảng hốt nếu mất Nhật. Thế mà cứ gặp nhau thì bài hoại thế nào đó, là cạn kiệt thế nào đó. Không vui. Không ấm áp. Cái riu ran ngày xưa giờ ở đâu rồi. Có lần nghe Nhật phàn nàn, chị Vinh bảo: "Hai đứa thử đưa nhau vào nhà nghỉ xem, ấm áp ngay. "Bén hơi" kiểu ấy có khi...".

Vẫn nghĩ về Tùng, Nhật gọi điện. Tùng tới, chậm 15 phút. Nhật trang điểm, thử xem mọi điều có khác đi không. Nhật không kén chọn chỗ ngồi nữa, mặc kệ Tùng. Nhật nghĩ nếu Tùng để nghị cưới Nhật cũng xuôi thôi. Vì Nhật muốn Tùng quyết định.

Vẫn là hai ly cà phê nhỏ giọt. Ngồi bên nhau. Nhật bảo: "Cầm lấy tay em, đi anh". Tùng cầm tay Nhật "Em gầy hơn!". "Thế à?". Tùng xót xa. Nhật muốn Tùng nói: "Anh thương em lắm, anh yêu em". Nhưng Tùng không nói, chỉ xót xa thôi. Nhật muốn Tùng khẳng định lại Tùng yêu Nhật. Trái tim Nhật đau nhức làm sao. Nhật chờ hết cốc cà phê, Tùng vẫn không nói thêm gì. Nhật bực bội với Tùng:

"Anh chán em à?".

"Không".

"Hay mình cưới nhau anh nhé. Yêu nhau từng ấy năm rồi còn gì".

Tùng nhìn sang Nhật. Không tả được sự lạ lẫm.

"Cưới nhau. Em tin mình hạnh phúc chứ?".

"Em không biết".

"Nhưng cứ thế này sao anh? Phải thế nào chứ?". Nhật gục xuống bàn. Tùng ôm lấy đôi vai của Nhật. Rồi nói như hụt hơi: "Đừng hiểu lầm ANH. ANH KHÔNG HIỂU TẠI SAO. Ừ, HAY MÌNH CƯỚI nhau. Cả anh và em nghĩ kỹ vào nhé. Mình yêu nhau dài thế không ai phản bội ai. Vậy còn cần gì khác?".

Không cần gì khác. Nhưng sao vẫn thiếu. Nhật hoang mang Tùng hoang mang. "Nếu Tùng cưới mình thật thì sao nhỉ - Nhật nghĩ - Tùng đã hỏi đúng, liệu mình có hạnh phúc không". Nhật đau đầu. "Về thôi anh. Em xin lỗi. Chúng mình cứ thế này cũng tốt rồi. Em vẫn còn anh là được".

Họ trả tiền, đi ra khỏi quán như những người yêu nhau. Họ là những người yêu nhau. Tùng đi chậm, thỉnh thoảng nhắc Nhật ôm lấy mình. Nhật thấy đôi tay mình nặng nề. Đột nhiên Tùng vọt xe lên, bảo Nhật: "Em nhìn cho kỹ nhé. Anh rể em kìa!". Nhật nhào người nhìn chiếc xe phân khối lớn phía trước đang hoan hỉ lạng lách. Đúng là anh rể. Sau xe anh không phải chị Vinh. Một em BÉ. ÁO NGẮN VÀ VÁY NGẮN. CHỚT NHỚ LỜI CHỊ VINH NÓI LÚC CHIỀU: "Ờ ĐỜI, THIẾU CÁI GÌ TA TÌM cách bù đắp cái đó". Nhật ôm Tùng chặt hơn, chẳng hiểu sao lại nói: "Không phải anh rể em đâu. Nhầm!". Tùng không đáp lại. Đầu óc Nhật váng vất.

Tùng dừng xe trước cửa nhà. Nhật cầm lấy tay của Tùng mà nói: "Chuyện cưới xin lúc này em đùa thôi. Mình còn có nhau là được!".

Tùng gật đầu.

"Chúc em ngủ ngon!".

Trang Hạ